

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce V. S., nar. X.
 státní příslušnost: X.
 t. č. pobytem X.
 zastoupen JUDr. Ing. Jakubem Backou
 advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti

žalované Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor
 cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
 se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 10. 2020, č. j. KRPB-197795-12/ČJ-2020-060022-SVZ,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

- IV. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi se sídlem Šlejnická 378/16, 160 00 Praha 6 - Dejvice **se přiznává** odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dní od právní moci rozhodnutí na bankovní účet číslo 9504399001/5500, vedený u Raiffeisenbank a.s., pod VS: 7520.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je přiměřenost zajištění žalobce kvůli jeho správnému vyhoštění. Konkrétně jde o to, zda žalovaná měla využít některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování coby mírnější alternativy k zajištění. Žalovaná zjistila, že žalobce nevycestoval z ČR v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění. Jde o zákonný důvod zajištění, který žalovaná vůči žalobci využila. Podle žalobce by však uložení zvláštních opatření za účelem vycestování postačovalo.

II. Rozhodnutí o zajištění žalobce a související skutkové okolnosti

2. Policejní hlídka v neděli 18. 10. 2020 kontrolovala žalobce v parku před Janáčkovým divadlem v Brně. Žalobce jí předložil výjezdní příkaz s platností do 20. 9. 2020. Policisté zjistili, že se žalobce s platností od 21. 8. 2020 do 21. 9. 2021 nachází v evidenci nežádoucích osob. Rozhodnutím ze dne 10. 8. 2020, č. j. KRPB-152500-15/ČJ-2020-060022-SV, mu totiž žalovaná uložila správní vyhoštění na dobu jednoho roku a stanovila dobu k vycestování v délce 30 dnů („rozhodnutí o správním vyhoštění“). Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 21. 8. 2020.
3. V průběhu výslechu žalobce uvedl, že do schengenského prostoru přicestoval na konci ledna 2020 přes Maďarsko. Cestovní pas ztratil někdy v srpnu. Na otázku, proč po uložení správního vyhoštění nevycestoval, žalobce uvedl, že neodjel kvůli chybějícímu cestovnímu dokladu. Zhruba týden po obdržení rozhodnutí o správním vyhoštění se vydal na ukrajinský konzulát v Brně a požádal o vystavení náhradního dokladu. Řekli mu, že až jej vystaví, tak zavolají. Nemá o tom ovšem žádné potvrzení. Ztratil také telefon, proto mu nemohli zavolat. Na dotaz, proč poté nepřišel na Policii, uvedl, že neví, co k tomu říct. Dodal, že se bojí vrátit na Ukrajinu, protože tam byl ve válce. Současně vypověděl, že mu na Ukrajině nehrozí smrt. Žalobce si uvědomoval, že je v ČR neoprávněně. Nemá tu rodinu, příbuzné či jiné vazby a závazky, ani majetek, ekonomické vazby, dluhy, pohledávky nebo hotovost. Na Ukrajině má rodiče, dva bratry a dvě sestry, se kterými je v kontaktu. Má tam kde bydlet.
4. Žalovaná shledala, že žalobce od 21. 9. 2020 pobýval v ČR bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Navíc mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. V tom žalovaná spatřovala důvody pro uložení nového správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) body 3, 4, a 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky („zákon o pobytu cizinců“). Na základě těchto ustanovení dne 18. 10. 2020 žalobci správní vyhoštění znovu uložila, tentokrát na dobu čtyř let („nové rozhodnutí

o správním vyhoštění“). Žalobce ovšem v tomto případě již zajistila rozhodnutím ze stejného dne č. j. KRPB-197795-12/ČJ-2020-060022-SVZ („rozhodnutí o zajištění“).

5. Žalovaná opřela rozhodnutí o zajištění o § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Ten umožňuje zajistit cizince s pravomocně uloženým vyhoštěním, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. V odůvodnění zopakovala důvody, na nichž založila nové rozhodnutí o správním vyhoštění, a shrnula obsah výsledku žalobce. Konstatovala, že žalobce věděl o neoprávněnosti svého pobytu v ČR a chybějícím cestovním dokladu. Přesto nečinil žádné kroky k nápravě. Tvrzení o návštěvě konzulátu žalovaná považovala za účelové. Žalobce nedoložil žádný dokument, kterým by to dosvědčil, např. potvrzení o vystavení náhradního cestovního dokladu. Žalovaná z běžné praxe ví, že vystavení náhradního cestovního dokladu ukrajinským konzulátem trvá v řádu několika málo dnů, v určitých případech je dokonce okamžité. Žalobce přesto po tvrzené ztrátě telefonu konzulát nekontaktoval a nedomluvil si s ním další postup. Ani se neobrátil na Policii, se kterou by mohl skutečnosti bránící vycestování řešit. To neučinil ani při ztrátě svého cestovního pasu v létě letošního roku, ale až v průběhu řízení, ve kterém žalovaná vydala rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce se proto podle žalované jen snaží ospravedlnit svůj neoprávněný pobyt a nerespektování uloženého a vykonatelného správního vyhoštění.
6. Žalobce tak podle žalované naplnil podmínku § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, protože nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná zdůraznila, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu je u tohoto důvodu zajištění v zásadě vyloučeno, aby správní orgán přistoupil k uložení zvláštního opatření (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29). Žalobce dobře věděl o správním vyhoštění a zákazu pobytu na území EU. Přesto v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění nevycestoval a nečinil žádné nápravné kroky. Mírnější donucovací opatření by za těchto okolností podle žalované postrádala účinnost. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by s ohledem na jednání žalobce taktéž nebylo dostačující. Hrozilo, že žalobce nebude respektovat právní předpisy ČR a zmaří své vyhoštění. Žalovaná přihlédla též k tomu, že žalobce neměl cestovní doklad, prostředky k vycestování ani adresu pobytu v ČR.
7. Žalovaná z běžné praxe dovozovala reálný předpoklad uskutečnění vyhoštění žalobce. Vyšla z nashromážděných materiálů i výsledku žalobce, ze kterého neplynulo, že by mu na Ukrajině hrozilo nebezpečí vážné újmy. Co se rodinných a soukromých poměrů týče, žalovaná uvedla, že žalobce nemá v ČR žádné příbuzenské vztahy. Zmiňuje v té souvislosti údajného bratra žalobce, se kterým však nebyl v kontaktu a neuvedl o něm žádné bližší údaje. Žalobce o něm hovořil v průběhu řízení, ve kterém žalovaná vydala rozhodnutí o správním vyhoštění. Uvedl tehdy jen jeho jméno. Datum narození či přesnou adresu nikoliv.

III. Žaloba

8. Žalobce namítá, že žalovaná neposoudila správně možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaná zcela odmítá využitelnost zvláštních opatření pro nedůvěru k osobě žalobce. Nevyhodnotila však jeho konkrétní situaci dostatečně individualizovaným způsobem. Žalobce jako jediný důvod svého setrvání v ČR označil obtíže při získání náhradního cestovního dokladu. Žalovaná nezohlednila upřímně projevenou snahu žalobce se žalovanou spolupracovat. Žalovaná cizince, kteří se v ČR nachází po uplynutí doby k vycestování, bez bližšího zkoumání individuálních okolností paušálně zajišťuje. Nejvyšší správní soud tuto praxi, která fakticky vylučovala možnost uložení zvláštních opatření, výslovně odmítl usnesením ze dne 28. 2. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016-38 („usnesení rozšířeného senátu“).
9. Žalovaná vyšla pouze z toho, že žalobce nevycestoval v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění. Situaci žalobce neindividualizovala. Nevzala proto na zřetel, že žalobce nevycestoval pouze pro nemožnost obstarání náhradního cestovního dokladu. Namísto jeho zajištění žalovaná mohla přistoupit k eventuální asistenci při zabezpečení vycestování, např. ve spolupráci s neziskovými organizacemi, které se dobrovolným vycestováním zabývají. Pokud žalobce navázal spolupráci a dal najevo, že se nemíní skrývat nebo jakkoliv mařit postup správních orgánů, nemůže závěr žalované o nemožnosti uložení zvláštních opatření obstát.

IV. Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná uvedla, že smyslem řízení o zajištění cizince je vytvoření podmínek pro uskutečnění správního vyhoštění, které cizinec nezmaří tím, že se bude skrývat nebo se mu vyhýbat. Žalovaná dodává, že pro uložení zvláštních opatření by cizinec musel současně naplňovat jak podmínku, že jejich uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, tak podmínku, že vůbec může tato opatření naplnit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34, ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 Azs 97/2015-22).
11. Žalovaná měla důvodnou obavu, že žalobce bude správní vyhoštění mařit a nepodrobí se uloženým zvláštním opatřením. Již v minulosti nerespektoval povinnost pobývat v ČR s potřebným pobytovým oprávněním. Nemá možnost si zde zajistit ubytování a nedisponuje prostředky k zabezpečení základních životních potřeb, což jsou další z podmínek pro uložení zvláštních opatření. Žalovaná kromě toho považuje za ryze účelová tvrzení žalobce o snaze obstarat si náhradní cestovní doklad i upřímně projevené snaze o spolupráci. Žalobce ani netvrdí, v jakých konkrétních činech měla tato jeho upřímná snaha spočívat. Dosavadní chování žalovaného na takovou snahu neukazuje.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba splňuje podmínky své přípustnosti. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal jednání jako nezbytné.

13. Žaloba **není důvodná.**

14. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců „[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, (...) o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto (...) a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud (...) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.“ Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince: „a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“
15. Zákon o pobytu cizinců v tomto rozsahu transponuje směrnici č. 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí („návrátová směrnice“). Podle bodu 16 jejího odůvodnění „[v]yužití zajištění za účelem vyhoštění by mělo být omezeno a mělo by podléhat zásadě proporcionality, pokud jde o použité prostředky a sledované cíle. Zajištění je odůvodněné pouze pro přípravu navrácení či pro výkon vyhoštění a pouze v případě, že by uplatnění mírnějších donucovacích opatření nebylo dostatečně účinné.“ Ustanovení čl. 15 odst. 1 návrátové směrnice na to navazuje a uvádí, že pokud nemohou „být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že: a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje. Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění.“
16. Soudní dvůr ve své judikatuře vysvětlil, že „[z] šestnáctého bodu odůvodnění návrátové směrnice, jakož i ze znění jejího čl. 15 odst. 1 v tomto ohledu plyne, že členské státy musí uskutečnit vyhoštění prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření. Pouze v případě, kdy výkon rozhodnutí o navrácení formou vyhoštění může být s ohledem na posouzení každé konkrétní situace ohrožen jednáním dotčené osoby, mohou tyto státy zbavit tuto osobu svobody jejím zajištěním. (...) Z výše uvedeného vyplývá, že pořadí fází postupu při navrácení zavedeného směrnici 2008/115 odpovídá odstupňování opatření, která je třeba přijmout za účelem výkonu rozhodnutí o navrácení, a to odstupňování od opatření, které ponechává dotyčné osobě největší svobodu, tedy poskytnutí lhůty k jejímu dobrovolnému opuštění území, k opatřením, která omezují její svobodu nejvíce, tedy zajištění ve zvláštním zařízení, a dodržování zásady proporcionality musí být zajištěno v průběhu všech těchto fází.“ (rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 4. 2011, *Hassen El Dridi*, věc C-61/11 PPU, body 39 a 41).

17. Ze zákona o pobytu cizinců a návratové směrnice plyne, že důvodem, který ospravedlňuje zajištění cizince, je obava, že by se vyhýbal výkonu rozhodnutí o vyhoštění. Zvláštní opatření lze považovat za účinná ve smyslu návratové směrnice, pokud umožňují dosažení daného účelu zajištění mírnějšími prostředky bez zbavení osobní svobody. Jak ovšem upozorňuje usnesení rozšířeného senátu, možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu odpovídající úvahy správního orgánu budou záviset na důvodu zajištění (bod 32 usnesení rozšířeného senátu). Správní orgán však musí při rozhodování o zajištění *vždy* – tedy i v případě zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců - *individuálně posoudit veškeré skutkové okolnosti případu*, tj. osobní, majetkové i rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s řízením o vyhoštění, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností. Na jejich základě pak musí odůvodnit vyloučení aplikace mírnějších donucovacích prostředků, tj. zvláštních opatření (viz bod 36 usnesení rozšířeného senátu, které v tomto směru upřesňuje výklad rozsudku č. j. 9 Azs 192/2014-29, o němž se opírá žalovaná). Judikatura proto zdůrazňuje, že *zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění nesmí být automatismem* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2020, č. j. 9 Azs 69/2020-25, ze dne 29. 9. 2020, č. j. 2 Azs 247/2019-18, ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011-50).
18. Žalovaná naplnila právě popsané požadavky zákona o pobytu cizinců, návratové směrnice a judikatury Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora. Popsala osobní a majetkové poměry žalobce, který nedisponoval platným cestovním dokladem a prostředky k vycestování z ČR, kde ani neměl adresu pobytu. Co se rodinných poměrů týče, žalovaná pracovala se skutečností, že tu žalobce nemá žádné rodinné vazby, které naopak má na Ukrajině. Rozhodnutí žalované zmiňuje i údajného bratra, o němž měla povědomí z řízení, ve kterém vydala rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce s ním však nebyl v kontaktu a neuvedl o něm bližší údaje, jako je jméno či adresa. Z těchto skutkových okolností se možnost uplatnění některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce nenabízela.
19. Žalovaná popsala i charakter porušení povinností žalobce souvisejících s řízením o vyhoštění, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností. Zdůraznila, že dobře věděl o správním vyhoštění. Přesto ve stanovené době nevycestoval a nečinil žádné nápravné kroky. Krajský soud se pak plně ztotožňuje s tím, jak žalovaná vyhodnotila tvrzení žalobce o jeho snaze zajistit si cestovní doklad na ukrajinském konzulátu. Žalobce tvrdí, že se tam vydal týden po obdržení rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud ovšem tehdy náhradní cestovní doklad nezískal, je opravdu závažné, že se po tak dlouhou dobu nesnažil situaci dále řešit. Jestliže na konzulátu byl podle svých slov na konci srpna, pak po dobu více než měsíce a půl – z toho zhruba tři týdny již po uplynutí doby k vycestování – nečinil nic. Jeho dosavadní chování by krajský soud mohl hodnotit pozitivně, pokud by jednal proaktivně a vyvinul opravdovou snahu při řešení své situace. Žalobce však jednal právě opačně. Proto jeho počínání krajský soud pozitivně hodnotit nemůže.
20. Žalobce navíc i podle krajského soudu vypovídal účelově, pokud zmiňoval ztrátu telefonu jako důvod nemožnosti se zkontaktovat s ukrajinským konzulátem (ze seznamu dočasně

zadržných věcí na č. 1. 48 správního spisu navíc plyne, že u sebe žalobce měl hned dva mobilní telefony, byť jeden z nich poškozený). Krajský soud stejně jako žalovaná nabytí pochybnosti o tom, zda žalobce vůbec ukrajinský konzulát navštívil, pokud to neuměl jakkoliv doložit.

21. V tomto kontextu blednou žalobní námitky, podle kterých žalobce vyjadřoval upřímnou snahu spolupracovat se žalovanou. Žalobce přitom netvrdí, v jakých konkrétních činech měla tato jeho upřímná snaha spočívat, jak trefně žalovaná namítá. Lze důvodně pochybovat, že se žalobce na ukrajinský konzulát obrátil. Na žalovanou se od obdržení rozhodnutí o správním vyhoštění až do dne kontroly před Janáčkovým divadlem v Brně neobrátil vůbec. Snaze žalobce spolupracovat proto nenasvědčuje vůbec nic. Tím spíše nelze z chování žalobce a míry jeho respektu k veřejnoprávním povinnostem dovozovat, že by se v jeho případě žalovaná mohla spolehnout na uložení zvláštních opatření za účelem vycestování coby alternativy zajištění.
22. Krajský soud shrnuje, že žalobce nepochybně naplnil tu část hypotézy § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle které lze cizince zajistit, jestliže nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. O tom mezi účastníky ostatně ani není sporu. Podle krajského soudu ovšem rozhodnutí o zajištění splňuje i další – nyní již mezi účastníky spornou - část hypotézy daného ustanovení, která podmiňuje zajištění tím, že *nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování*. Z nečinnosti žalobce po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění i z jeho účelových tvrzení v průběhu řízení a celkového přístupu vůči stanoveným povinnostem lze dovozovat hrozbu zmaření správního vyhoštění. Žalobce se totiž ve smyslu čl. 15 odst. 1 písm. b) návratové směrnice vyhýbal uskutečnění vyhoštění. Žalovaná pak posoudila osobní, majetkové i rodinné poměry žalobce, charakter porušení povinností souvisejících s řízením o vyhoštění, jeho dosavadní chování a nerespektování veřejnoprávních povinností, ze kterých s odpovídajícím odůvodněním dovodila, že by uložení zvláštních opatření postrádalo vyžadovanou účinnost. Toto posouzení nelze označit za paušalizované, automatické a nedostatečně individualizované, jak namítá žalobce. Žalovaná naopak individuálně posoudila veškeré skutkové okolnosti případu, jak vyžaduje judikatura Nejvyššího správního soudu.

VI. Závěr a náklady řízení

23. Krajský soud z výše popsaných důvodů zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobní body nejsou důvodné a krajský soud nezjistil žádnou vadu, k níž by musel přihlédnout i bez námítky.
24. O nákladech řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

25. Ustanovený zástupce vyčíslil svoji odměnu a žádá částku ve výši 8 228 Kč. Ta se skládá z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a sepisu podání ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Tarifní hodnota úkonu podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50 000 Kč. Odměna za jeden úkon právní pomoci proto podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu činí 3 100 Kč. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300 Kč a náhradu daně z přidané hodnoty ve výši 1 428 Kč. Krajský soud se s takto uplatněným vyčíslením nákladů ztotožňuje. Plně odpovídá použitelným právním předpisům i skutkovým okolnostem věci. Proto je v souladu s tímto vyčíslením ustanovenému zástupci přiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 27. listopadu 2020

Martin Kopa, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.